

KÁNYÁDI SÁNDOR

KUFSTEINI GRÁDICSONK ÉNEKE

A várba négyszázötvenkét grádics viszen,
ha jól jegyzé meg Szulyovszky

(Kazinczy: Fogságom naplója)

Nyelvébe, nem húsába vágott a lánç.
Vérzett, sajgott a gyöngé test, talán
elbukott párszor, míg fölért, talán
tisztá zsebruhát kért, hogy gyöngyözö
homlokát, finoman, mint a tintát a
betelt lapon, megszáritgassa; de
a szeme — főúri utazó, akinek
mindegy, ha szakát vet is a kerék,
vagy kidöglük a rossz úton a ló —,
kamerák tárgyilagos szigorával
vette a fordulatokat — telért a
meddö tárnában is! —: „Fáklyát!”
S a magasba tartott lángnál fennhangon
olvasta, mint védte néhányad-
magával, bajor ezerek ellenében,
egy tirolí hadnagy a bástyát.
„Derék.” Mondta és továbbindult.
— Hadd számolja Szulyovszky a grádicsokat. -
„Derék. Akár a mi Dobónk.” Fölerván
a négyszázötvenkettedikre, megállt és
egyetlen tekintetével befödte a
homályló hegyeket s a várat.
A többiröl már maga tudósít,
„Wer von Ihnen ist Kazinczy?” Elsötül
szólították. Numero kettöben kapott
szállást — ahol majd egy fő otthoni
hagyma lesz a hazája. — Ágyba
parancsolta meggyötört tagjait.
Hajnalban szinte már elötte kelt a mündat
— ott állt a cella nyitott ablakában —:
„Gyönyörü lakás, de szabadnak.”

ÁRVA TAVASZI ALKONYAT

Horpadt tarisznya ütemes
ide-oda ringása;
kenyér nélkül maradt
falatnyi szalonnabőr,
fél hagyma, só;
gondosan kendervászon
ruhába hajtogatva.
Hangyaboly savanykája,
hangyaboly zsidongása.

Zöld vetésben inaló nyúlfiú,
magasan szálló füst,
alacsonyan szálló madár,
glóriás hegytető.
Kakukkfű a félrekapott
kalapban.
Üres udvar, üres ház:
nyelv nélküli harangok
szomorúsága.

NOSZTALGIA

Papsajt közt szerelmeskedő
szabóbogarak tarka
népe csalogat vissza egy
régen nem látott martra.

Düledő kerítés alól
rajzik hozzám az emlék,
érezem a papsajt illatát:
hagynék mindent és mennék;

ülnék a kövön gondtalan,
a langyos verőfényben
s gyönyörködnék a bogarak
szerelmi menetében.

Nem kötnék papsajttal rakott
szekeret már utánuk,
és nem mártanám csorduló
gyantába sem a lábuk.

Csak nézném átellenben az
égig érő erdőt,
s nem bánnám, ha már nem lehet
belőlem többé felnőtt.

